

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΒΙΚΟΝΟΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΕΜΑΤΑ

Εκ Βλλάδι... Δρ. ν. 3... ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ
Εκ τῆ ἀλλοδαπῆ... 3.50

ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ Δεπτων... 15
261—Γραφειον δδ. Βραδύ—261

Η 25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Εἶθε λάμπων ὁ Ἥλιος νὰ χαίραται σήμερον τὴν Ἑλληνίδα γῆν, εἶθε νὰ ἐβλέπομεν ἐπισημασθῆναι τὴν ἐθνικὴν ἀμυgdalῆν, εἶθε ἡ γραφίς μου νὰ μεταβάλλετο εἰς καλλικέλαδον καὶ εὐφροσύνην πτηνῶν καὶ νὰ ἄρῃ μετὰ θυμῆς τὴν γοῆσον καὶ εὐέλπιν φωνήν.

«Βυαγγελίου, Ἑλλάς, χαρὰν μεγάλην»

Πλὴν ὅμοι, ὅπισθεν μέλαγον νέφον χροπτεται διὰ τὴν Ἑλλάδα σήμερον ὁ Ἥλιος καὶ βαρῆ χειμῶν ἐπικαθῆται τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν εὐκλείας, χειμῶν ἀδελφίας καὶ διαφθορᾶς μεταβάλλον τὸ ἄλλοτε σφρίγγων ἡμῶν ἔθνος εἰς σωρὸν πτωμάτων. Καὶ ἐπὶ τῶν πτωμάτων μόνος ὁ βύας ἀρίνει θρηνηδὴ καὶ βραχὴν φωνὴν καὶ κλαίει, κλαίει, κλαίει.

Ἄλλοτε κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν χερμοσύνης τὸ πυροβολῶν ἤγει, οὐχὶ σκῆς ἐν τῇ παρῳδία τῆς σήμερον, βραδέως καὶ μεμετρούμενος, ὁδῶν τότε ἀνηγγελλε τὴν ἀνάστασιν καὶ τὴν ἀναγέννησιν, ἐν ᾧ σήμερον εἶναι ὁ πρὸς τιμὴν πεθνεῶτος, ἐτρατωτικῆ ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ ριπτόμενος πυροβολητής. Εἶναι ἡ ἀνάμνησις τῶν τόσον λαμπρῶν παρελθόντων κινήσων ἢ τῆς ἀδελφίας τοῦ παρόντος.

Θρηνηδὴς τοῦ ἐκαστάτος ἱερεμίας, δὲν δὲ ἐπαναλάβω τοὺς τσοάκας ἀνυμνήσαντας τῶν ἀδελφῶν τοῦ 21 ἀγῶνας. Δὲν δὲ ὑπομνήσω τῶν θαυμασίων καὶ τὰς θαύμαστων γιγάντων ἐκείνων. Τὸ μεγαλεῖον δὲν ἔχει ἀνάγκην ἐγκωμίων. Ἄρκει αὐτοῦ εἶναι μόνον παρασιζόμενον ποτὶ τὰς κεφαλὰς τῶν θνητῶν ἐνὰ κλίνας ἐκ σεβασμοῦ. Ὁ δὲ πατριωτισμὸς κατὰ τὴν εὐγενῆς δυσία, μόνον ἀναγράφουσι τὸ ὄνομα τοῦ ἀνεξήγητος εἰς τὰς δέλτους τῆς ἀθανάτου ἱστρίας.

Δὲν ψάλλω τὸ παρελθόν, διότι εἶναι χλευαί, ἡμεῖς οἱ ἐν τοῖς ἔργοις περιφρονῶντες τὴν ἐνδοξὴν ἐξείνην ἐποχὴν, γὰρ τὴν ἀνυμνῶμεν ἐν τοῖς λόγοις.

Θὰ καθίσω ὑπὸ τὴν ἰτέαν καὶ δὲ ἀλλάσω τὴν νέαν

ἡμῶν δουλείαν, δουλείαν οὐχὶ ξενικῆς κατακτήσεως, ἀλλ' ἐθνικῆς καταπτώσεως.

Θὰ θρηνησῶ μετὰ τῶν δούλων τῆς Ἑλλάδος τέκνων, αἵτινα μάτην ἀναμένουσι ἐκ τῆς ἐλευθέρως τῆς γωνίας νέαν εἰκοστὴν πέμπτην Μαρτίου ἐθροσύτητα, νέον 21.

Πλὴν φεῖ φροῦδαι ἐλπίδες, κενὸν δεικνόν. Ἐκάστη ἡμέρα καθιστᾶ αὐτοῖς ἀπεχθέστερον τὸν σκληρὸν ζυγόν, ἕκαστον ἔτος τοῖς ἀφαρπάξει ἓ ἐν γλυκῶ ὄνειρον τῶν.

Μάτην στρέφουσι ἱκετευτικῶν ἐδῶ τὸ βλέμμα σῶν. Ψυχρότης τοῖς ἀπαντᾶ, ἐπεὶ δὲ οἱ ἰθὺτότερος τῆς τύχης οὐχὶ μόνον τῆς ἐλευθέρως ἀλλὰ καὶ τῆς δουλείας Ἑλλάδος δὲν προσέχουσι εἰς αὐτοῦς.

Ἄλλα σπουδαιότερα—τὸ ἀτομικὸν συμφέρον, ἡ φιλαρχία, ὁ κομματισμὸς—τοὺς καθιστῶσι ἀμβλύωπας καὶ ἀφαρπάξουσι τὴν προτοχὴν αὐτῶν.

Οἱ δυστυχεῖς δούλοι τείνουσι μετ' ἀγαπίας τὸ οὖς, ἵνα ἀκούσωσιν ἐνθαβρυντικὴν τινὰ φωνὴν, καθιστῶσαν ἥττον πικρὸς τοὺς παρόντας πόνοους, φωνὴν συμπαθείας, φωνὴν ἀδελφικῆν. Πλὴν καὶ πάλιν ἀπέλπιδες ἀποστρέφουσι μετὰ δακρῶν τὴν κεφαλὴν. Ἀκούουσι ἐκ τοῦ βήματος τῆς ἐθνικῆς βουλῆς ἀλληλομαχίας, ἀντεγκλίσεις καὶ ἐγίστε εἰρωνικὴν ὑπὲρ αὐτῶν ὑπεράσπισιν. Τοῖς προσφέρουσι βιβλία, ἐν ᾧ αὐτοὶ ζητοῦσιν ἄρτόν, τοῖς προσφέρουσι κάλαμον, ἐν ᾧ ἡ σπάθη τοῦ παλαιῦ καὶ τοῦ πλησιάζοντος δεινοτέρου νέου κατακτῆτου ἀπειλεῖ τὴν κεφαλὴν τῶν. Καὶ εἶναι πολὺ, πᾶρα πολὺ πικρὰ ἡ εἰρωνεία εἰς τοὺς δυστυχούοντας. Τότε αὐτοὶ κλίνουσι ὀτένοντες τὸν τράχηλον ὑπὸ τὸν ζυγόν, τότε δακρῶα καταβρέχουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, τότε ἀντὶ νὰ χαίρησῶσι μετ' ἁσμάτων τὴν ἐθνικὴν τῆς σήμερον ἐορτὴν ἀρίνουσι σόνον βαρὺν, ἐγκλείοντα ὅλον τοῦ στήθους τῶν τὸν πόνον.

Κι δὲ ἴτο προτιμότερον ἡ λήθη γὰρ ἐκάλυπτε τὴν ἡμέραν αὐτὴν. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ εὐτυχῶς παρελθόντος ἡμῶν εἶναι νέα δυστυχία, καὶ ἴσως πολλὴ μεγαλύτερη, προστιθεμένη εἰς τὰς δυστυχίας τοῦ παρόντος.

Ὅπως ἡ σκιά εἰς τὸν ἄνθρωπον καθιστᾷ ζωηρότερον τὸν χρωματισμὸν τοῦ σώματος, οὕτως ἡ παράθεσις τῆς εὐτυχίας πρὸς τὴν δυστυχίαν, ἡ ἀνάμνησις καὶ παραβολὴ τῆς προτερίας ὁδοῦ πρὸς τὸν παρόντα ἐξουτελισμὸν καθ' ἑαυτὴν ἀλλοτινότερα ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν λυπηρὰ ἀισθημὰτα.

Δυστυχῆ Ἑλλάς, μετὰ ποίας ψυχικῆς ἀλγηδόνος θὰ παραβῆται τὸ πρῶτον σὺ λαμπρὸν ἀλλοτρεμὲν τὸ τὸσον ταπεινὸν σου ἐνεστῶς;

Ἄλλοτε καὶ ὁ μικρότερος τῶν πολιτῶν σου ἦτο μέγας, ἐν ᾧ σήμερον καὶ ὁ μέγιστος εἶναι μικρός. Ἄλλοτε, κατὰ τὰς λαμπρὰς τῶν θυσίων ἡμέρας, οἱ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, οἱ ἄρχοντες προσέφερον προθύμως ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας τὸν χρυσὸν αὐτῶν εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, σήμερον ὁ χρυσὸς τοῦ δημοσίου σπαταλεῖται εἰς τὰ μὴ δέοντα. Ἄλλοτε σφιγγὸν ἐκ πατριωτισμοῦ τὸ αἷμα ἔβρεον εἰς τὰς φλέβας τῆς νεότητος, ἐνῶ σήμερον φθισικὸν ἐκ τῆς διαφθορᾶς, οὐδὲν σημεῖον μεγάλογων πράξεων δίδει εἰς τὰς καχεκτικὰ αὐτῶν σώματα. Ἄλλοτε... πλὴν διατί ἡ παράθεσις αὕτη; Εἶναι γελοία ἡ σύγκρισις τοῦ λέοντος μετὰ τὸν μύρμικα, τοῦ ἀετοῦ μετὰ τὸ στρουθίον.

Τὸ πᾶν μετηλλαγὴν ἐν ἡμῖν. Οἴμαι, νομίζει τις ὅτι ἡ μαγικὴ ράβδος ἀπαισιᾶς διακτείνῃ τὴν Ἑλλάδα Κίρκης μᾶς μετεμόρφωσεν εἰς ἔρποντας σκώληκας, ἡμᾶς τοὺς διασχίζοντας ποτὲ τοὺς αἰθέρας, καὶ ζῶμεν ἐν τῇ ἀφανίᾳ, ἐν τῷ σκότει καὶ ἐν τῇ σαπρίᾳ τοῦ τάφου.

Ποῦ εἶναι λοιπὸν τὸ μὲν λ.υ. δι' οὗ θὰ λάβωμεν τὴν προτέραν ἡμῶν μορφήν; Μὴ ἀπωλείσθῃ αὐτὸ διὰ παντός; Οὐχί. Ἐπὶ τοῦ σαπροῦ, τοῦ νῦν ἐθνικοῦ μας βίου κορμοῦ νέοι ἀναφαίνονται κλάδοι. Εἶναι ἡ σήμερον νεότης.

Εἶθε αὕτη ἀφίνουσα τὴν σκαπάνην τοῦ νεκροθάπτου τῆς εὐκλείας τοῦ ἔθνους, εἰς τὴν παρούσαν, ἀναξίαν τῶν προγόνων τῆς γενεᾶν, λάβῃ μετὰ θάρρους τὸ λάβαρον τῆς δόξης καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἀναδείξῃ κἀν ἕνα Ῥήγαν, ἕνα Βότζαρην, ἕνα Κανάρην.

Η ΣΟΥΛΤΑΝΑ ΤΗΣ ΓΡΕΝΑΔΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 9].

Ποῦ ἤθελε σταθῆ ἡ τρομερὰ αὕτη σφαγὴ; Εἰς ἀκόλουθος εἶχε συνοδεύσῃ ἕνα ἱππότην ἄβενσεράγον. Ἡ θύρα ἡμιανοίχεται... καὶ βλέπει δημίους καθημαγμένους, πτώματα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κεφαλὰς κεκομμένας. Ἐπὶ τῷ φρικτῷ τούτῳ θεάματι τρέπεται εἰς φυγὴν, ἐντρομος καὶ φρικτῶν. Συναντᾷ τὸν Ἀλαβεῖζ, τὸν Ἄβεν Ἀμάρ καὶ τὸν Σαρρὰκινον ἀναβαίνοντας τοὺς διαδρόμους τῆς Ἀλάμβρας. «Φύγετε, φύγετε! λέγει αὐτοῖς διὰ φωνῆς συγκεκινημένης. Ὅποια ἡμέρα ἀποφράς διὰ τοὺς Ἄβενσεράγους! Πάντες οἱ εἰσελθόντες εἰς τὰ ἀνάκτορα δὲν θὰ ἐξέλθωσι πλέον. Ἐθανατώθησαν. Ἡ αὕτη δὲ τύχη ἀναμένει ὑμᾶς σάθητε.»

Ὁ εἰς τῶν γενναίων τούτων ἱπποτῶν ἡ δύναμις νὰ πιστεύσῃ τοιαύτην προδοσίαν προέβλεπε ἀκόμη, ὅτι εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Σουλτάνου κατήχητο. Διηγεῖται αὐτοῖς ὅτι διασάχθη ἡ ἀναζητήσις ἐν τῇ πόλει ὅλους τοὺς Ἄβενσεράγους διὰ μυστηριώδους δὲ φωνῆς προσέθηκεν. Ἄς φωνῶσιν οἱ δυστυχεῖς!

Οὐδεμίαν πλέον ἔμενον ἀμφιβολίαν. Οἱ ἱππῶται τρέχουσιν ἀμέσως εἰς Γρενάδην, ἵνα εἰδοποιηθῶσι τοὺς φίλους τῶν περὶ τῆς φρεσίδος συνωμοσίας τῆς ὀργανισθείσης κατ' αὐτῶν ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀνακτόροις τοῦ βασιλέως. Ἡ τρομερὰ εἰδησις διαδίδεται μετὰ τῆς ταχύτητος τῆς ἀστραπῆς καὶ ἡ ἀστραπή αὕτη ἀγγέλλει τὴν θύελλαν. Οἰκογένεια περιφανεί, σύμμαχοι τῶν Ἄβενσεράγων, ἐνοῦνται μετ' αὐτῶν. Οἱ στρατιῶται ὑπερήφανοι ἐπὶ τῇ νίκῃ ἦν τῇ προτεραιᾷ ἤσαντο ὑπὸ τὸν Ἴβν Χαμηδ, ὠρκίσθησαν νὰ ἐκδικήσωσι τὸν στρατηγὸν τῶν. Ὁ λαὸς ὀλόκληρος ἐπὶ ἐπὶ σπασταί. Πανταχοῦ προσκαλοῦνται εἰς τὰ ὄπλα. Πανταχοῦθεν ἀκούεται ἡ κραυγὴ. «Ὁ ἀνήκουστος σκληρότης! ὁ βασιλεὺς φονεῖ τοὺς πιστοτέρους τῶν ὑπερασπιστῶν του! Κάτω ὁ προδότης καὶ αἰμοχαρὴς βασιλεὺς! Ἐὰν σήμερον κατεσφάγη μία τῶν ἐνδοξοτάτων οἰκογενειῶν τῆς Γρενάδης, αὐριοὺν θὰ ἐλθῇ ἡ σειρά τῆς ἄλλης.»

Τὸ πλῆθος συναθροίζεται, ὀπλίζεται. Μετ' ὀλίγον τεσσαράκοντα χιλιάδες ἀνθρώπων ὄρμωσι πρὸς τὴν Ἀλάμβραν, τῆς ὁποίας αἱ θύραι κλείονται. Ὁ λαὸς ὄμως μαινόμενος θέλει νὰ κατακαύσῃ αὐτάς. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βοαβδὶλ, Μουσᾶς, ἐννοεῖ τὸν κίνδυνον καὶ θέλων ν' ἀποτρέψῃ αὐτὸν παρουσιάζεται ἐνώπιον τοῦ ἐξωργισμένου τούτου στρατοῦ καὶ παρακαλεῖ τοὺς ἀρχηγούς ν' ἀκούσωσι τὸν Σουλτάνον πρὶν ἢ ἐπιδοθῶσιν εἰς ἀξιοθρηνήτους ὑπερβολάς.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γρενάδης διηγείται τὴν ὑπὸ τοῦ Ἴβν-Χαμητ ὀργανισθεῖσαν συνωμοσίαν, καὶ τὸν πρὸς τὴν βασιλίαν ἐγκληματικὸν αὐτοῦ ἔρωτα. «Ἡ ἀσφάλειά μου ὡς ἡγεμόνος καὶ ἡ τιμὴ μου ὡς συζύγου ἀπῆττον ἱκανοποίησιν. Ἡ ἱκανοποίησις ὁμοῦ αὕτη πρέπει νὰ εἶναι πλήρης. Ἡ σουλτάνα εἶναι ἐνοχος ἐπίσης καὶ διὰ τοῦτο διατάσσω νὰ κατ' ἔωσα.»

Ἡ σουλτάνα ἦτο σύμμαχος τῶν Ἄβενσεράγων, καὶ τὸ ἐσθκστὸν αὐτῆς ὄνομα πύλόγουν πανταχοῦ οἱ πτωχοὶ «ὄχι, δὲν θὰ κατ' ἔω!» ἀνέκραζαν ἀπειραι φωναι, καὶ ἀπειρα εἶπεν ἀνέλαμψαν ἐν τῷ ἀέρι ὡς σημεῖον δραστηρίας διαμαρτυρίας.

Ἐν τούτοις τρομερὸς ἐπεκράτει ἐν τοῖς ἀνακτόροις καὶ τῇ πόλει θόρυβος. Οἱ Ζήγροι ἐφευγον ἀμυνόμενοι, τὰ ἠρωτικὰ σμῆμα ὁμοῦ καὶ αἰμοσταγῆ αὐτῶν σώματα ἐκάλυπτον τὴν αὐλὴν τῶν Λεόντων. Τὰ θύματα αὐτῶν περιεφέροντο ἐν ταῖς ὁδοῖς πρὸς μείζονα ἐξερθεσμὸν τοῦ λαοῦ διὰ τῆς θέας τῶν φρικτῶν τούτων φόνων.

Ὁ Μουσᾶς προσπαθεῖ πάντοτε νὰ καταπραυνῇ τὰ πνεύματα. Τέλος κατώρθωσε νὰ γείνη ἀκουστὴ ἡ φωνὴ του. «Σέβομαι μεγάλως τὴν σουλτάναν καὶ δὲν

ἀμφιβάλλω περὶ τῆς ἀρετῆς αὐτῆς. Πρέπει ὁ Βοαβδὶλ νὰ ἐξαχθῇ τῆς ἀπάτης καὶ ν' ἀναγκασθῇ τὴν δευθίαν πλάνην τοῦ. Ἡ δικαιοσύνη δὲ ἀπιφορτισθῇ ν' ἀνεύρῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἐν ἡ βασιλίσα ἀπεσπείρωτο βεβαίως ἀπὸ τῆς ἀρετῆς τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς, ἡ τιμὴ τῆς δὲν θὰ ἐτώζετο. Ἐν τούναντιον, ὀρμηθεὶς κατὰ τῆς συκοφαντίας ἡ ἀθώτης αὐτῆς ἠ ἀναγκασθῇ. Ἐχετε πεποιθήσιν εἰς τὸν Ἀλλάχ τὸν βοηθόντα τὴν καταδιωκομένην ἀθώτητα.»

Ἡ σουλτάνα προσκαλεῖται Γεμισσασεῖς ἐκ τοῦ ἐν ταῖς ἀνακτόροις θορύβου ἐσθραῖς ἐξ αἰσχροῦ ἀκούσασα τὸ ἐγκλημα ἐφ' ᾧ κατηγορεῖται, φέρει εἰς ἀγανακτήσει ἀναλογιζομένη ὅτι ὁ σύζυγός της ἀμφέβαλλε περὶ τῆς ἀρετῆς αὐτῆς καὶ ἔδωκεν ἀρκασιν εἰς βδελυρὰς ὑπονοίας. Ὁργισθεὶς, ἀλλὰ ὑπερήφανος ἐπὶ τῇ ἀθώτητι αὐτῆς, εἶπεν ἐπὶ τοῦ Βοαβδὶλ βλέμμα μᾶλλον ὑπερήφανον ἢ παρακλητικὸν καὶ ἠρέσθη νὰ εἴπῃ. «Ποῦ εἶνε οἱ κατηγοροὶ μου;» Ὁ Ζήγρος Μωάμεθ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀλή Χαμητ, τοῦ Μαχανδὶν καὶ τοῦ Μαχανδάν, προβαίνει καὶ διὰ φωνῆς ἤχηρας εἶπε τὰ ἐπόμενα.

«Ἐπὶ τῆς τιμῆς τοῦ κυρίου μου, βεβαίως ὅτι ἡ βασιλίσα καὶ ὁ Ἴβν-Χαμητ εἶνε ἐνοχοί. Βεβαίως ὅτι οἱ φίλοι μου καὶ ἐγὼ συνελάβομεν αὐτοὺς ὁμοῦ τὴν ἐσπέραν ἐντὸς τῶν κήπων τοῦ generalife κατὰ τὴν μεγάλην κρήνην καὶ πλησίον λευκήστινος τριανταφυλλιάς. Ἐνταῦθα ἔσμεν τέσσαρες ἱππῶται ἔτοιμοι νὰ ὑποστηρίξωμεν τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐνώπιον, ἐν περιφράτῳ πεδίῳ καὶ νὰ ἀποθάνωμεν μᾶλλον ἢ ν' ἀρνηθῶμεν τὴν ἀλήθειαν.»

«Ψεύδασαι, προδοτᾶ, ἀπειράτω ἡ βασιλίσα. Σὺ θὰ πληρώσῃς ἀκριβᾶ τὴν ἀτιμίαν ταύτην. Διότι ὁ Θεὸς προστατεύει τὸν ἀθῶν καὶ τιμωρεῖ τὸν ἄπιστον.»

Εἰς τὰς εὐγενεῖς ταύτας ἐκφράσεις τῆς συκοφαντηθείσης ἀρετῆς χίλια φωνὰι διαμαρτυρήθησαν ὑπὲρ τῆς βασιλίσης, χίλιοι βραχίονες ὕψιθησαν ἵνα ὑπερασπίσωσιν αὐτήν. Αὕτη εὐχαριστεῖ μὲν τοὺς γενναίους ὑπερασπιστὰς τῆς ἀλάς, ἵνα ἐκλέσῃ μετὰ τῶν τούτων γενναίων ἱπποτῶν, ὑπεὶ κατὰ τὸν πρὸς σκέψιν. Ὡδηγήθη λοιπὸν εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ πύργου Comatés, προθεσμία δὲ τριάκοντα ἡμερῶν ὠρίσθη διὰ τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν δοκιμὴν τοῦ δικανικοῦ ἀγῶνος.

Μεγίστη ταραχὴ ὑπῆρχεν ἐν τῇ πόλει, διότι οἱ μὲν Ζήγροι, ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἀφοῦ προσέβαλον τοὺς ἐχθρούς τῶν διὰ προδοσίαν, ἐπειρώσαντο νὰ ὑπερασπίσωσιν ἑαυτοὺς διὰ τῆς θέας, οἱ δὲ Ἄβενσεράγοι ἐγκαταλιπόντες τὴν σημαίαν τοῦ Βοαβδὶλ προσήρχοντο εἰς τὰς τάξεις τοῦ Φερδινάνδου καὶ τῆς Ἰσαβέλλας.

Ἐν ᾧ ὑπῆρχον οἱ ἐμφύλιοι οὗτοι πόλεμοι, ἡ φυλακισμένη βασιλίσα ἠπίεζε πάντοτε ὅτι ὁ Θεὸς ἠθέλε καταστήσῃ ἐκδηλοῦν τὴν ἀθώτητα αὐτῆς, καὶ ὅτι ὁ σύζυγός της εὕρισκεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν καρ-

δίαν του τὴν δικαιολόγησιν ἐκείνης, ἢν τόσον εἶχεν ἀγαπήσει.

Ἡ τριακονθήμερος προθεσμία ἐξελάσθη, ἡ δὲ σουλτάνα δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐκλέξῃ τοῦς ὑπερασπιστὰς τῆς. Ὁ Βοαβδὶλ, ἀκαμπτος ἐν τῇ σκληρᾷ καὶ τυφλῇ ἐκδικήσει του, ἠθέλε νὰ παραδώσῃ τὴν ἄπιστον εἰς τὴν πυρᾶν.

Ὁ Μουσᾶς ἐπέτυχε νέαν προθεσμίαν δέκα πέντε ἡμερῶν καὶ ἐπειτα τὴν κατηγορουμένην νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ὑπερασπίαν τῆς.

Ἀπελπισθεῖσα ἐκ τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης τοῦ συζύγου τῆς, τεθλιμμένη διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν Ἄβενσεράγων, ἡ δυστυχὴς αἰχμαλώτος, μὴ ἐλπίζουσα πλέον εἰς τὴν δια θάνατος φανέρωσιν τῆς ἀθώτητος τῆς, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ τέλος αὐτῇ ἡ ἴδια εἰς τὴν ἰλλεὶν αὐτῆς ζωὴν, ἀντὶ νὰ ἐκτεθῇ, καὶ τοι ἀθῶα εἰς τὴν ἀτιμίαν βαρβάρου καὶ ἀναρμόστου εἰς αὐτὴν τιμωρίας. Ἀλλὰ πρὸ τούτου ἡ βασιλίσα ἠθέλησε νὰ ἀποχαιρέτησιν τὰς δύο γυναῖκας, αἵτινες ἠκολούθησαν αὐτὴν ἐν τῇ φυλακῇ τῆς, τὴν Ζελίμαν καὶ τὴν Ἐσπεράντζαν Χίταν. Ἡ τελευταία αὕτη δούλη, κόρη καστιλλανῶ ἱππότη, εἶχε μετ' ἄλλων λαφύρων αἰχμαλωτισθῆ ὑπὸ τῶν Μαύρων. Ἡ Ἐσπεράντζα εἶπεν εἰς τὴν σουλτάναν. «Ἐὰν ὁ Θεὸς τῶν μουσουλμάνων εἶνε κωφὸς εἰς τὴν φωνὴν τῆς καταδιωκομένης ἀθώτητος, ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν ἀπαγορεύει εἰς ἡμᾶς νὰ ἀπελιζώμεθα περὶ τῆς Προνοίας αὐτοῦ. Αὐτὸς μόνος ἔδωκε τὴν ζωὴν, καὶ ἀπαγορεύει εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐγκαταλίπῃ ταύτην ἄνευ τῆς θελήσεώς του. Μετὰ τῶν χριστιανῶν ἱπποτῶν πολλοὶ θὰ θεώρουν ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς, ἐὰν ὑπερησπίζοντο ὑμᾶς. Δὲν ἠκούσατέ ποτε νὰ ὁμιλῶσι περὶ νέου ἁγίου ἥρωος τοῦ Ἀὐν Ζουάν Σακόν, ἐκ Καρθαγένης; Ὑγράφατε αὐτῶ, καὶ εἰμὶ βεβαία ὅτι θὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν ὑμῶν μετὰ τινῶν φίλων του.»

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΚΥΡΙΑ

ἢν οὐδέποτε εἶδον οἱ ἄνθρωποι μεδιῶσαι

Τὸ ἐπόμενον γεγονός θεωρεῖται μὲν ὡς παράδοσις ἐν Ἀγγλίᾳ, εἶνε ὁμοῦ ἱκανῶς διδασκτικόν.

Ἡ κυρία Ἄννα, σύζυγος Λόρδου, κόμισσα τοῦ Ἀ. ἠτο θελτικὸν τέκνον πανταεὶς, ὅτε ἠγγέλθη αὐτῇ ἡ γέννησις μικροῦ ἀδελφοῦ. Τὸ γεγονός τοῦτο, ὅπερ ἐπλήρου χαρᾶς τὴν οἰκογένειαν, ὑπῆρξεν εἰς αὐτὴν δηλητήριον ἐνεκα τῆς ἀσχεσίας τῶν ὑπηρετριῶν, αἵτινες ἠθέλων νὰ διασκεδάσωσι πρὸς βλάβην αὐτῆς. Ἔως τότε αὕτη ἦτο ἡ χαρὰ τῶν γονέων καὶ εἰς αὐτὴν μόνον ἐπεδαψίλευον τὴν λατρείαν τῶν. Εἰς τὸ ἐξῆς, εἶπεν αὕτη ἡ τροφὸς τῆς, δὲν θὰ ἀγαπῶσι πλέον αὐτὴν οἱ γονεῖς, ἀλλὰ τὸ νεογνόν, εἰς τὸ ὁποῖον ἀποκλειστικῶς θὰ ἐπιδαψιλεύωσιν πάσας αὐτῶν τὰς περιποιήσεις. Ἡ δυστυχὴς μικρὰ κόμισσα κατ' ἀρχὰς μὲν παρεπονήθη, ἐπειτα ὀργισθεῖσα, εἶπεν ὑπερηφάνως: Ὅθι ἰτάγω εἰς τὴν μαμῶν μου, νὰ τὸ εἶπω. Καὶ

ταύτα είπούσα έστρεψε προς την αίθουσαν, όταν η μητέρα αυτής δεν εξήρχετο πρό δύο ημερών και έδρακί-
 σασα προς την θύραν ηνώξεν αυτήν μετά πρότου.
 Ξάνη τις κυρία την έλαβεν εις τας άγκάλας της και
 την έμπαθίσε να πρόχωρήσῃ λέγουσα εις αυτήν, «δέν
 ηδύνασαι να είδης τάχα πῶς στήμην τὴν μητέρα
 σου». Ἄλλὰ τὸ παιδίον ηῤεζατο νὰ κραυγάζῃ μεγα-

υπαίε καλῶς ὅτις ἡ μήτηρ σου δέν σε ἀγάπα πλέον.
 Τότε ἡ μικρὰ κόρη εξωφρενῶν γενομένη έστρεψε προς
 τὸ νεογόν και λαβοῦσα σιδῆρον, ὃν εἶδύνατο νὰ ση-
 κῶσῃ, έρριψεν αὐτόν κωσσοῦς εις τὸ λίκνον. Τὸ αἰθῶν
 μήπιον εκβαλὸν αἰθερῇ φωνῇ δέν εξύπνησε πλέον.
 Ἡ νεαρὰ και θεληγῆτρων πλήρης μήτηρ μαθοῦσα
 τὸ γεγονός, κατέληθη ὑπὸ σπασμῶν και ἀπέθανεν

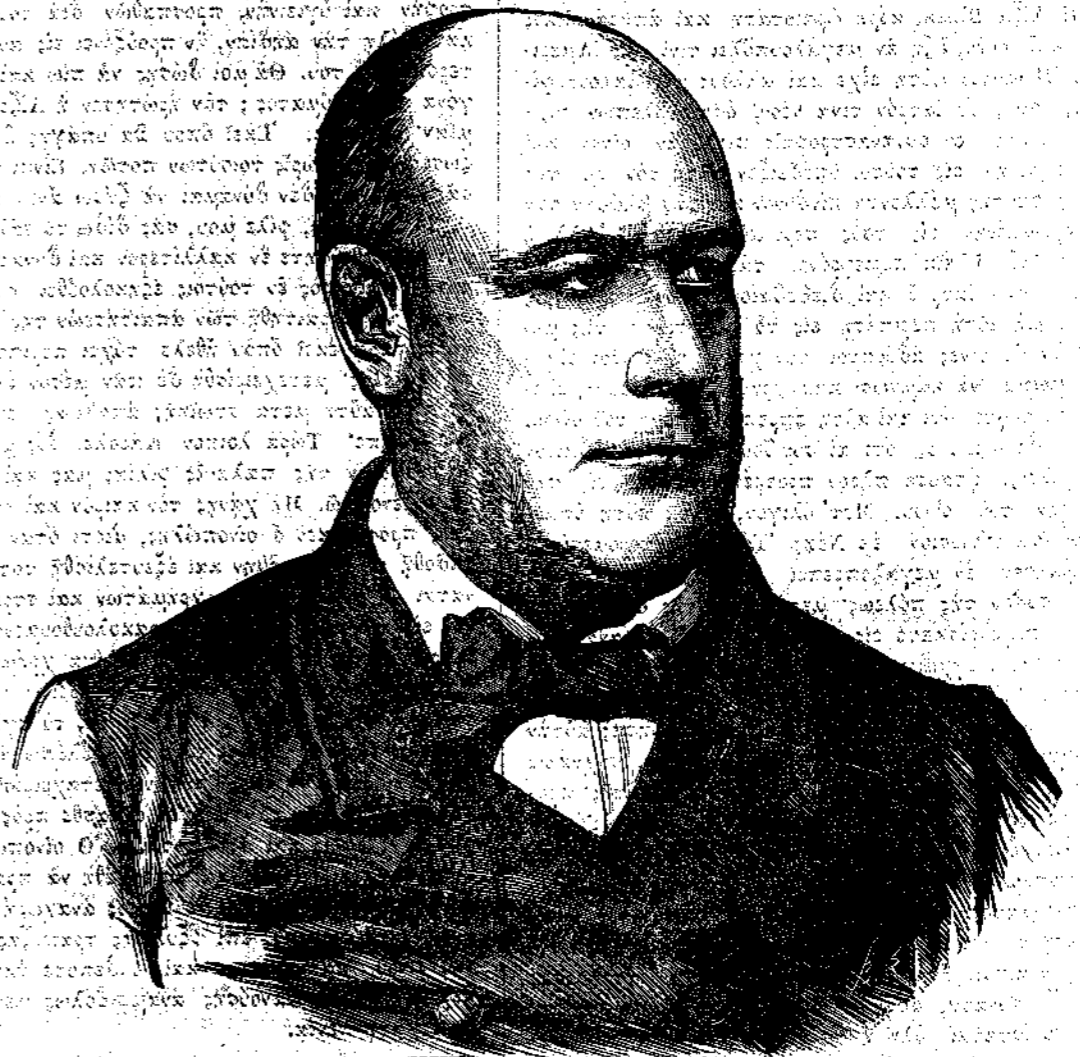
λοφάνως και νὰ θυροβῆ τόσον δυνατῶς, ὥστε ἡ μαία
 δέν εἶχεν ἄλλο μέσον ἢ νὰ τὴν φέρῃ ταχέως προς
 τὴν προφῶν της παραγγέλλουσα αὐτὴν νὰ τὴν κρατῇ
 μικρὰν τοῦ διαματίου. Ἄσολι τὸ εἶπον, καθαρῶς, κόμησ-
 σά μου, ἐπανελάβεν ἡ ἀνόητος ὑπὴρέτρια βλε-

αμέσως ἡ ἱστορία προστίθησιν ὅτι μετὰ τὸ συμβῆναι
 τοῦτο μέχρι τέλους τοῦ μακροῦ αὐτῆς βίου ἡ κό-
 μησά Ἄννα, ἥτις εἶχε κληρονομήσῃ γαίας, τίτλους
 και πλοῦτη τοῦ ἀδελφοῦ της, ἥτις ὑπανδρεύθη και
 ἐγέννησε τέκνα, ἥτις ἦτο ἀξίερατος και ὑπὸ πάντων

πιωμένη, οὐδέποτε ἐπέλασεν ἐν τῷ βίῳ της. Ὁ σύ-
 ζυγος αὐτῆς, ὁ κόμης τοῦ Κηφισσοῦ, ἀπέπερρίσθη
 διὰ πολιτικῶν ἐγκλημῶν τῆς 1746.

Γονεῖς, λάβετε ὑπὸ σπουδαίαν ἀκρίβην τὰς πρώτας
 ἐνδείξεις τῆς ζήλοτυπίας τῶν τέκνων ὑμῶν. Ἐκα-
 στον νεογόν, ἂν κληρονομήσῃ εἰς τὰ μέγαλα τέτρα
 τέκνα, ὡς ἄδερῶν εὐαρετῶν, ὡς προσθήκη γὰρ εἰς
 τὴν οικογένειαν. Ἡ ζήλοτυπία ἐξυφραίνεται εἰς τὰς
 καρδίας τῶν νέων πολυεπιθυμητῶν παρ' ὅσῳ φρο-
 νήσῃ καὶ ἰσχυρῶς ἐν ὑπὸν ἰσχυρῶς ἐν ὑπὸν

Εἶναι εἰκὼν, ἥτις συχνότατα διέρχεται ἀπαρατήρη-
 τὸς πρό τῶν ὀφθαλμῶν μας, ἀν και συνεχῶς ἡ ἀνυ-
 πιμονησία δέν φθάνῃ εἰς τὸ σημεῖον τῆς ὑπομονῆς τῆς
 εἰκῆνος μας, οὐτ' εἶχε τὴν ἀφελῆ ἐκείνην χάριν τῆς κο-
 ρασίδος, οὐχ ἦττον οὐδέποτε διηγείρεν ἐν ἡμῶν τὴν
 σκέψιν ποσάκι, ἀλλὰ γε ὁ ἀνθρώπος ἐξέτασε νὰ προ-
 τρέξῃ τοῦ προωρισμένου και νὰ προλάβῃ περιστάσεις,
 ὃν ἰδύνατο ἐπίσης, εὐκόλως, νὰ ἀναμείνῃ τὴν ἡρι-
 μανσιν.

ΓΙΩΡΤΖΙ ΗΚΙΖΤΦ
 τάζεται τις. Ἄσ' ἦτου ἡ πραιτάτορος ἐφόνευσε τὸν
 ἀδελφόν του, ἡ ζήλοτυπία θῆλει πάντοτε θείον!

ΙΟΥΛΙΟΣ ΓΡΕΒΗΣ
 ἡ παραθεμένη εἰκὼν εἶνε τοῦ Ἰουλίου Γρεβῆ,
 τοῦ νῦν προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Γιωρ-
 ζουσι οἱ ἀνγκνώσται, ὅτι ὁ Ἰούλιος Γρεβῆς ἐξελέγ-
 θη πρόεδρος πέροντι τῆ 18/30 Ἰανουαρίου τοῦ 1879
 μετὰ τὴν παραιτήσιν τοῦ Μακμαϊῶ. Ὁ Ἰούλιος Γρε-
 βῆς γεννηθεῖς τῆ 1813 ἀγείε σήμερον τὸ 67 ἔτος τῆς
 ἡλικίας του. Ἐσπούδασεν ἐν Παρισίοις τὰ νομικά και
 ὡς συνήγορος μετεχειρίσθη τὴν εὐγλωττίαν αὐτοῦ εἰς
 ὑπεράσπισιν τῶν ριζοσπαστῶν. Τῷ 1848 διορίσθη εἰ-

Ἄρριαν εἰκὼνα ἀνυπομονησίας ἐπιτυχεστάτην και
 εὐφροσύνην παραθετομεν εἰς τὴς ἀναγκώστας ἡμῶν.
 Ἡ μικρὰ κόρη μὴ δυναμένη νὰ πῆ τῆ περιεργασμένου
 τοῦ κυθισκου διατι, καί εἰς ἔγυσε αὐτὸ εἰς πινάκιον,
 ὅπερ ἐγείρει μετὰ χάριτος και φρασῶ ἐπανειλημμέ-
 νως ὅπως πῆ αὐτὸ κατά δοσεις.

Καίε... ἀνὴρ δὲν εἶχεν οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἑαυτοῦ
 ἀμέσως ἡ ἱστορία προστίθησιν ὅτι μετὰ τὸ συμβῆναι
 τοῦτο μέχρι τέλους τοῦ μακροῦ αὐτῆς βίου ἡ κό-
 μησά Ἄννα, ἥτις εἶχε κληρονομήσῃ γαίας, τίτλους
 και πλοῦτη τοῦ ἀδελφοῦ της, ἥτις ὑπανδρεύθη και
 ἐγέννησε τέκνα, ἥτις ἦτο ἀξίερατος και ὑπὸ πάντων

σαγγελεύς του νομού του και έπειτα εξελέγη μέλος της Συντακτικής Συνελεύσεως, εν η έθαμάσθη διά την υπερασπίαν επί του ζήτηματος της προεδρίας. Μετά το πραξικόπημα περιωρίσθη εις την εξάσκησην του επαγγέλματος του και μόνον κατά τω 1868 επανήλθεν εις το πολιτικόν στάδιον.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΚΑΚΗΣ ΕΞΕΩΣ. ΑΛΗΘΕΣ ΣΥΜΒΑΝ

Η Λίτσα Βλέικ, κόρη ωραιότητας και άπαράμιλλος την καλλονήν, έζη εν μεγαλουπόλει τινί της Αμερικής. Η νεάνις αυτή είχε και άλλους μόν καλούς φίλους, ιδίως δέ ιατρόν τινα νέον, όστις βλέπων συχνάκις αυτήν εν συναναστροφαίς πίνουσαν οίνον και άρσεσκομένην εις τούτο, υπέδειξεν αυτή τον εκ της εξεως ταύτης μέλλοντα κίνδυνον και την βλάβην την προσγινομένην εις τους περι αυτήν νέους. Αλλ' ή κυρία Λίτσα Βλέικ περιεφρόνει τάς ειλικρινείς συμβουλάς του ιατρού και διεβεβαίου αυτόν, ότι ουδεις φόβος μή αυτή περιπέση εις τό ελάττωμα της μέθης; αν δέ τινες αδύνατοι τον χαρακτήρα νέου είχαν την μωρίαν να κάμνωσι κατάχρησιν, δεν έπεται, έλεγεν, εκ τούτου ότι και αυτή έπρεπε ναπέχη του οίνου. Ίδων δέ ο ιατρός, ότι αι συμβουλαι του απέβαινον άνωφελείς, έπαυσε πλέον προτρέπων αυτήν εις την άποχην του οίνου. Μετ' ολίγον, ή νέα αυτή υπανδρευθείσα πλούσιον εκ Νέας Υόρκης έμπορομεσίτην κατώκησεν εν μεγαλοπρεπή οικία, κειμένη παρά την εισοδον της πόλεως μετά τσαούτης δέ πολυτελείας παρευρίσκειτο εις τάς του συμού συναναστροφάς, ώστε ο εγγώμος τύπος, πολλάκις έγραψε περι τούτου. Τέλος δέ ο σύζυγός της ένεκα μεγάλων περιπετειών της συζύγου του απέβλεπεν αφήσας αυτήν πτωχήν. Ο πρώτος αυτής φίλος, ο ιατρός, συχνάκις ήρώτα, αλλ' ουδέν δυνατό να μάθη περι αυτής προσκληθείς δε ποτε γάρνι υπηρεσίας εις Νέαν Υόρκην και διερχόμενος μίαν των οδών των παρακειμένων εις τον ποταμόν, βλέπει άνθρωπόν τινα παρά την θύραν οίνοπνευματωπώλειου, αποτόμως προσπαθόντα να αφαιρέση σάλιον εκ των ώμων ρυπαράς και ρακενδύτου γυνναϊκός, ήτις εν καταστάτει μέθης διατελούσα, εφώναζε δυνατά, «δεν σοί αφήνω τό σάλιον μου τούτο, εις δ συνίσταται όλη ή περσοσία μου.» Τότε ο ιατρός αναγνωρίσας την φωνήν προχώρησε προς τους έρίζοντας και έκστατικώς ειπέ:

«Πώς Λίτσα αφήσας εις τοιαύτην έλεεινήν θέσιν;»

Εκείνη δέ άμπεως αναγνώρισας τον ιατρόν ήρθθη εις εναντιον αυτου, προσπαθούσα να αποσπάσ η μικρά τεμάχια του άλλουσε πολυτιμου σαλιου της, ατινα εκείμικντο εκ των ώμων της.

Τί δικαίωμα έχεις να αφαιρέσης τό σάλιον της; ειπεν ο ιατρός εις τον οίνοπώλην. Η γυνή αυτή απήντησεν εκείνος: καθ' εκάστην έρχεται και πίνει και άχρι τούδε μοι δρέφκει αρκετά χρήματα

διά τούτο μετεχειρίσθη αυτήν τοιοιτοτρόπως, ώστε την αναγκάσω να μά συνηθή πλέον εδω.

Τότε ή Λίτσα λησμονήσασα τω πάνι έπρος της άρεξέως της, ήτις ήρχισεν να πίνει, και με την αυτήν παραπεποιημένην φωνήν, λέγει: «Ο άνθρωπος όύτος μολογοίτι εκέρδησεν όλον τό χρήμα μου, δεν μοι δίδει ουδέ εν ποτόν διά τό όποιον χάγομαι, δεν δύναμαι όμως να τόν αφήσω να αφαιρέση και τό σάλιον μου.» Ακολουθήσασα, ειπεν αυτή ή ιατρός, και θά σε οδηγήσω πού να υπάγης, ίνα λάβης καλήν τροφήν και υγιεινήν, προσπαθών διά του οίκτου να καταβάλη την άηδίαν, ήν προύξενει εις αυτόν ή πρότερον φίλην του. Θα μοι δώσης να πίνω και μίαν σταγόνα οίνοπνεύματος; τον ήρώτησεν ή Λίτσα με προθυμίαν όχι όχι. Εκεί όπου θά υπάγης θά σε διδάξωσι να ζήσ χωρίς τοιούτων ποτών. Είναι πολύ άργά σάς λέγω ότι δεν δύναμαι να ζήσω άνευ αυτού.

Ίδου λοιπόν, φίλε μου, σάς δίδω τό σάλιον μου, αν μοι προμηθεύητε εν καλλίτερον και δυνατώτερον ποτόν. Ο ιατρός εν τούτοις εξηκολούθει συμβουλεύων αυτήν να παραιτηθή των απαιτήσεών της τούτων, και να μεταβή, εκει όπου ήθελε τύχει περιποιήσεως και προστασίας; μετεχειρίσθη δέ πάν μέσον ίνα την πείσση αλλ' αυτή μετά στωϊκής άκαθείας, παρατηρούσα αυτόν ειπέ: Τώρα λοιπόν Κάρολε, δός μοι 50 τάλληρα χάριν της παλαιάς φιλίας μας και θά παύσω να σ' ενοχλώ. Μή χάνης τον καιρόν και τά χρήματά σου, προσέθηκεν ο οίνοπώλης, διότι όταν μιαγυνη έπιδοθή εις την μέθην και εξευτελισθή τότεν δεν δύναται να σωθή δια των χρημάτων και στρέψας εισήλθεν εις τό σαλόνιον του παρακολουθούμενος υπό του ιατρού, όστις εγγείσας αυτό ολίγα χρήματα τω ειπέ μετά λύπης αφίλιτατ μοι, έγνωρίσα την γυναίκα ταύτην, ότε ήτο πλουσία και ωραία, τό αγλαίσμα της πόλεως, εν η άμφοτεροι εξήσασεν βλέπω ήδη ότι δεν δύναμαι να επηρεάσω αυτήν. Μεταχειρίσθητε, λοιπόν τά χρήματα ταυτα όσον δύνασθε προς διατροφήν της ουχι όμως και δια ποτά.» Ο οίνοπώλης εφάνη λαν συγκεκινημένος, και ύπεσχέθη να πράξη ότι ή δυνατό ύπερ αυτής. Ο δέ ιατρός αναχωρήσας αφήκεν αυτήν τρώγουσαν επί ζυλίνης τραπέζης εντός του σκοτεινού πατώματος και ουδέποτε ήκουσε πλέον περι αυτής, απθανούσης άναμφισβύτως μετ' ου πολύ εν εσχάτη πενία.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α. — ΦΥΤΑ

ΚΕΦ. Ε΄.

Η εσωδια των άνθων.

Συν τω χρώματι υπάρχει και άλλο τι εις τό άνθος, όπερ επίσης γίνεται εκ του χυμού. Είναι ή εσωδια. Ηόσον τερπνή είναι αυτή εις τά ρόδα! Και πόσον διαρκής! Αλλά δεν θά ανεύρητε αυτήν εις τον χυμόν, εζ ου τό ρόδον γίνεται. Συνήθως άσθενεστάτη όσμ ή υπάρχει εις τον καυλόν, δι' ου ο χυμός έρχεται εις τό

άνθος και ουδόλωσ είναι όμοια της εις τό άνθος αυτό υπαρχούσης.

Η εσωδια, δεν είναι εν τω χυμώ, αλλ' εκεινο εζ ου ή εσωδια γίνεται ευρίσκειται εν αυτο. Κάτι γίνεται εις τον χυμόν, ανερχόμενον εις τό άνθος, όπως αναδώση την εσωδιαν. Πάν εσωδες άνθος είναι και εν μυροποιείον.

Αυθη τινα δεν έχουν οσμην, εν φ άλλα έχουν εν ισχυρωτάτην. Η πασχαλία και ή συριγγάς, ως γνωρίζετε, έχουν ισχυρωτάτην όσμην, ήτις είναι μόν ευχάριστος εις τό υπαίθρον, πλην όμως δυσάρεστος εάν κλεισώμεν τά άνθη ταυτά εντός του δωματίου, ένεκα της ισχυροτάτης εσωδίας.

Εις τά πλείστα των ωραιότατων άνθων ήμων ουδέμια υπάρχει εσωδια. Τούτα συμβαίνει εις τον κάκτον εις όλας τάς διαφοράς αυτού. Οτε βλέπετε μέγα άνθος κάκτου, τόσο λαμπρόν εις τά χρώματά του, σάς φαίνεται ότι θά εσωδια ήδώς; Αλλά εάν θέσητε αυτό εις την ρίνα σας, ως συνειθίζουσι τά παιδια, ευρίσκετε αυτό άοσμον. Επίσης υπάρχουσι τά κομψά ιαπωνικά, διαφόρων χρωμάτων, ατινα δεν εσωδιούν. Αι μεγαλοπρεπείς ερυθραι παιωνίαι εν τω κήπω φαίνονται εις τό παιδίον τόσο όμοια με μεγάλα ρόδα, ώστε νομίζει ότι πρέπει να έχωσι ευχάριστον όσμην. Αλλ' όμως δεν έχουν. Ίσως ειδετε κατά τό φθινόπωρον λαμπρά ερυθρά τινα άνθη, ιστάμενα επί του στελέχους των εις ύγρα μέρη. Είναι τό άνθος καρδιάλιον και ουδέν έτερον άγριον άνθος του φθινοπώρου είναι ωραιότερον αυτού. Φαίνεται αρκετόν εις πάτοιαυτα άνθη, ότι είναι μόνον τόσο ωραία.

Αλλ' υπάρχουσιν άνθη τινα, τα όποια έχουν άμφοτέρα, και μεγάλην ωραιότητα και ήδονικήν εσωδιαν. Ως συμβαίνει εις διάφορα είδη των ρόδων. Οτε δώσει τις ήμιν εν ρόδον, ευθύς τό θέτετε εις την ρίνα. Περιμένετε βεβαίως ότι θά εσωδια γλυκέως; λυπείσθε εάν δεν εσωδια. Ο ίασμος είναι εν εκ των ωραιότερων άνθων και συγχρόνως έχει μαγευτικήν όσμην. Τό καθαρόν, διαγύες και λευκόν άνθος φαίνεται ωραιότατον μεταξύ των στιλπνών πρασίνων φύλλων. Εις μεσημβρινόν τι κλίμα είναι εν εκ των λαμπροτάτων άνθων.

Πολλά άνθη έχουν όσμην τινα, αλλ' ή όσμη των διαφορων άνθων είναι όλος διάφορα. Εάν θέσητε τους οφθαλμούς σας και έτίθετο εις την ρίνα σας καρυόφυλλον, ρόδον, άνθος μηλέας, λιμναίον-κρίνον ή άνθος πορτοκαλλέας, θά αναγνωρίσητε έκαστον εκ της εσωδίας του. Όμοίως και τά λοιπά άνθη. Τί διαφορά υπάρχει εις την όσμην, ήν εκπέμπουσι τά άνθη του κήπου και τά άνθη του άγρου! Ποίαν ποσότητα διαφορών μυροποιείων έπρομηθευσεν ήμιν ο πανάγαθος ούράνος πατήρ μας, ίνα μάς ευχαριστήση!

Ενίοτε πολλά των μυροποιείων τούτων του αυτού είδους εισιν όμοι και τότε ή άτιμόσφαιρα πλήρουται υπό της εζ αυτών εκπεμπόμενης εσωδίας. Ειθός θέλετε φαντασθή άγρόν τριφυλλίου. Όποιαν γλυκείαν εσωδιαν σάς φέρει ο άνεμος πνέων άνωθεν του αυτού!

Απασα ή εσωδια έρχεται εζ εκατομμυρίων μικρών εργαστασιών, επειδή έκαστον άνθος του τριφυλλίου είναι εν εργοστάσιον μύρων, ως δύνασθε να μάθητε τούτο, εάν δρέψητε εν και τό σφραγισθήτε.

Η εσωδια της σταφυλο-αμπέλου είναι πάρα πολύ ήδονακή. Είναι αυτή περι ής ο Σολομών λέγει. «Η άμπελος με την άβραν σταφυλήν δίδει ωραίαν εσωδιαν.» Οτε αι άμπελοι άνθουσιν, ο άνθρ πληρουται με την εσωδιαν των και εν τούτοις τά άνθη είναι τόσο μικρά, και τόσο όμοιάζουσι με τό χρώμα των καυλών και των φύλλων, ώστε δεν θέλετε ίδη αυτά, εκτός εάν τά παρατηρήσητε ιδιαίτέρως.

Υπάρχουσιν όμως και τινα άνθη, τά όποια έχουν δυσάρεστον όσμην. Ενίοτε ταυτα είναι δηλητηριώδη και ή όσμη μάς ειδοποιεί περι τούτου και ουτω μάς σώζει εκ του κινδύνου. Αλλ' εις πόλλας περιστάσεις ουδένα ευρίσκομέν λόγον της δυσάρεστου όσμης. Δεν έννοούμεν διατι εν τόσο ωραιον άνθος, ως τό αυτοκρατορικόν στέμμα, έχει τόσο δυσάρεστον όσμην. Εν τούτοις εν πράγμα είναι αληθές: Τά δυσώδη άνθη είναι ολίγα, εν φ ο θεός έδωκεν ήμιν πληθύν εζ εκείνων, ατινα εσωδιούν ήδώς.

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Δύο μικραι σκηναι εν τω σιδηροδρόμω.

A

- Κύριε, σάς παρακαλώ, ανοίξατε τό παράθυρον, άλλως πνίγομαι!
— Κύριε, σάς παρακαλώ, να τό αφήσητε κλειστόν, άλλως αποθνήσκω!
— Κυρίαί, έπεθύμουν να ευχαριστήσω άμφοτέρας.
— Ανοίξατε!
— Μή ανοίξετε!
— Πνίγομαι υπό ζέστης.
— Αποθνήσκω υπό ψύχους.

— Κυρίαί, συγχωρήσατε! — και ο δυστυχής έχων την χείρα επί του ιμάντος, έχαιρέτιζεν, έμειδία, περιέμενεν' αλλ' αι κραυγαί διεδέχοντο άλλήλας και ή συζήτησις έκινδύνευεν να περιστή εις αληθή φιλονικίαν.

Τότε, περιγητής τις, όστις δεν είχε μόν άποσπάση τους οφθαλμούς του από της εφημερίδας, ήν άνεγίνωσκεν, τό άνυπόμονον όμως αυτού προεδίδετο εκ των νευρικών κινήσεων, άνέκραξε πάραυτα.

— Παρακαλώ, κύριε, ανοίξον τό παράθυρον και φόνευσον πρώτον την μίαν' έπειτα κλείσον αυτή και φόνευσον την έτέραν! Ούτω δέ θά έχωμεν την ήσυχίαν.

Εκπληξίς μετά δυνατού γέλωτος έθηκε τέλος εις την γελοίαν ταύτην σκηνήν.

B

Εν Αωζάννη (της Ελβετίας) περιέμενεν την αναχώρησιν της άμαξοστοιχίας του σιδηροδρόμου σάκκος και επανωφόρον κειμένον εν τή γωνία της άμάξης, όθεν απέλαμβανον την ωραιότατην θέαν, άνήγγειλε την προσεχή έλευσιν περιγητητού έπιθυμούντος

νά επωφεληθῆ τὰς καλλογὰς τῆς φύσεως. Ἀμέσως ἀνέβη κυρία τῆς σεβαστῆ ἐνεκὰ τῆς ηλικίας τῆς καὶ τῆς φυσιογνωμίας, ἢ ἡ εἰρήνη τοῦ οὐρανοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐξελεξάτο ὡς κατοικίαν τῆς, ἢ ὡς συνοδευέασα αὐτὴν φίλη, ἥτις ἐπηρώρει ἐπιμελῶς, ἐκάθισεν αὐτὴν πλησίον τοῦ σακκοῦ χωρὶς οὐμῶς νὰ σφετερισθῆ τὴν θέσιν, ἥτις ἦτο ὁ ἄλλοι προωρισμένη. Μετὰ τῆς στιγμῆς ἐβάσεν ὁ προηγήθη παρέρχουσα τὴν γωνίαν τοῦ φυλαγμένην ἐπειτα κατενόησεν ἀμέσως ἐκ τοῦ βλέμματος τῆς νέας κυρίας τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τοποθετησῆ τὴν γραίαν ἀντιπρόσθεν τῆς. — Ἐν διαστήματι δευτερολέπτου ἔλαβε τὴν μικρὰν ἀποσκυλὴν τοῦ χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν ἐλαγίστην ἐναντιώσιν καὶ ἐκάθισεν ἀλλοῦ. Βλέπων ἐπειτα ὅτι ὁ ἥλιος ἐστενοχώρει τοὺς ἀσθενεῖς ὀφθαλμοὺς τῆς γραίας καὶ ὁ ἀνεμὸς δυσπρόσπει αὐτὴν, ὕψωσε κατὰ τὸ ἦμισυ τὸ παράθυρον καὶ κατεβίβασε τὸ κωκονοῦν πρᾶπετάσμα, στερεωμένον ἤδη τῆς θέας, ἢ διελγίζετο ὅτι θ' ἀπελαμβάνεν. Πάντες οἱ ἄλλοι ἐφαίνοντο ὅτι ἤθελον νὰ τὸν χειροκροτήσωσιν. Ἡ ἀγαθὴ αὐτῆς καρδίᾳ εὖρεν, ὡς νομίζομεν, τὴν ἀνταμοιβὴν τῆς εἰς τὰ μειδιήματα καὶ τὰς εὐχαριστήσεις τῶν δύο κυριῶν αἰτινῶς ἤσαντο συνδιαλεγόμενα μετ' αὐτοῦ περὶ πραγμάτων, ἅτινα ὠκοδόμου τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμα. Ἡ γραία ὕψων ἐκάστοτε μέρος τοῦ καταπετάσματος, ἵνα τῷ εἶπῃ τὸ ὄνομα ὄρου ἢ νὰ τῷ δείξῃ θῆαν τινὰ ἄλιαν λόγου καὶ αἱ ἐκατέρωθεν ἐνδείξεις χαρᾶς καὶ εὐχαριστήσεως δὲν ἔπαυσαν μέχρι τέλους τοῦ ταξειδίου.

Μικρὰ ὑποχώρησις ἐν μικροῖς πράγμασι καθιστήσιν εὐκόλου καὶ εὐπρόσβον πόνου.

Ἡ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ὅταν συσπιάζωσι νέφη πικρὰ τὸν βίον
 καὶ ἐκρήγνυται ὁ κεραυτὸς καὶ ἡ καταγίγῃ ἐνσκόπητη
 καὶ πάντα φαίνεται θόλα πρὸ ὀφθαλμῶν νηπίων,
 ἡ δὲ ψυχὴ μας ἀπελπι τὸ βλέμμα τότε βίπτῃ
 καὶ σπῆτομένη ἤσκη ἔν τῃ ἀπολπίσῃ,
 τίς νὰ μᾶς σώσῃ δύναται; Ἐν μόνον ἡ θρησκεία.

Κι ὅταν εἰς τὸν δρόμον σου σὲ συναντᾷ ἡ θλίψις
 καὶ μὲ γυπτίους ὄνυχας τὸ σῶμα σου σπράσση
 καὶ σ' ἀναγκάσῃ εἰς Καυκάσον τὴν κεφαλὴν νὰ κούψῃ,
 ἐν ᾧ τὸ στήθος σου πᾶναι καὶ ἡ ψυχὴ αἰμάσῃ,
 καὶ τῶμα τῶν ἐκθύνηται ζῆλον ἐν τῇ σποτίᾳ,
 τίς νὰ σὲ σώσῃ δύναται; Καὶ παλιν ἡ θρησκεία.

Ἄλλ' ὅταν ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἀπογοητευμένη
 ἀπὸ τὸν κόσμον, τὴν χαρὰν, τὸν οὐρανόν, τὸν βίον,
 εἰς βόρβορον κυλιέται καὶ πρὸς τὴν σπῆν βαίνει
 καὶ ἀνιά ὡς Σίσυφος τὸν λίθον τοῦ κυλίου,
 ποῦ νὰ ἀνευρῶμεν μικρὸν τὴν φέλλην ποσειάν,
 ὧ, ποῦ τότε δύναμεθα; Καὶ τότε εἰς τὴν θρησκείαν.

Ἄλλὰ ὅταν ὁ θνητὸς τὸ βλέμμα προπέσων
 ἐπὶ ἐρήμου ἀγᾶνου, ὅταν δὲν εὐρίσκη
 καὶ εἰπάτι μόλις νήπιον, βυθὸν ὡς ὁ κέρων
 καὶ ἡ ψυχὴ ἀπολλυταὶ καὶ ἡ καρδίᾳ βίπτῃ,
 τίς νὰ τὸν σώσῃ δύναται; δύναμις τίς, ὅποια;
 — Ὁ λόγος τοῦ καζαρηνοῦ ἡ μὲν σὺν γράμ.

G. K. Y.

ΠΟΤΙΚΙΑ

Ὁ ἥλιος ἐν Νορβηγίᾳ ὑπέρκειται τοῦ ὀρίζοντος ἐπὶ ὀκτακλήρου ὥρας ἐν Χριστιανίᾳ δὲ μόνον ἐπὶ 5 ὥρ. 15 λ. Ἐκ τούτου δὲν εἶναι παράδοξον ὅτι φύονται κριθῆ, γεωμήλα καὶ ἄλλα φυτὰ καὶ εἰς τὸ βορειότερον πλάτος τῆς χώρας ἐκείνης.

Τὸ μέγιστον ἐμπροσθὶν ἀτμόσπλιον ἐν τῷ κόσμῳ κατασκευάζεται νῦν ἐν Ἀγγλίᾳ ἀνήκον εἰς τὴν ἑταιρίαν τοῦ Ἴνμυαν. Τὸ ἀτμόσπλιον τοῦτο ὅπερ κληθήσεται «Πόλις τῆς Ρώμης» καὶ ὅπερ συντελεσθήσεται ἐντὸς ἐκὼς ἔτους ἔχει μήκος 590 ποδῶν, πλάτος 52 ποδῶν, βάθος 52 ποδῶν, χωρητικότητά 8,300 τόνων καὶ ταχύτητα 18 μιλίων τὴν ὥραν.

Κατὰ τὸ ἔτος 1879 τὸ γραφεῖον τῶν εὐρεσιπέγων ἐν Βασιλευσίων ἔλαβεν αἰτήσεις πρὸς ἐξασφάλισιν προνομίων εὐρεύσεων ἀνερχομένης εἰς 19,300.

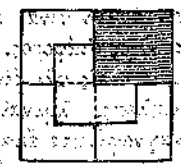
Εἰσῆχθησαν τὸν παρελθόντα Δεκεμβρίον ἐξ Ἰαπωνίας εἰς τὰς Ἰν. Πολιτείας ἐν μιᾷ ἀποστολῇ ὡς μεταξοσκόληκος ἀξίας 85,000 δολαρίων, πληρώσαντα ἐξ ὀκτακλήρου σιδηροδρομικὰς ἀπῆλας.

Ἐν ἔτει 1829 ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἀνῆρχετο εἰς 9,600,783 ἔξ ὧν 7,839,552 ἦσαν λευκοί. Ἡ ἀπογραφὴ τοῦ 1870 ἀπέδειξεν ὅτι ὁ πληθυσμὸς αὐτῶν ἀνέρχεται εἰς 38,883,535.

Κατὰ τινὰ στατιστικὴν ὑπολογίζεται ὅτι ἐν Γερμανίᾳ κατηνάλωθησαν κατὰ τὸ 1878 περὶ τὰ 7,000,000,000 σιγάρων, ἥτις ὅσοι σιγάρων καθ' ἐκάστην κατηνάλωσκον ἕκαστος ἐκ τῶν 10,000,000 καπνιζόντων. Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν σιγάρων οἱ Γερμανοὶ κατηνάλωσαν καὶ πλεον τῶν 60,000 τόνων καπνοῦ, ἡ δὲ ἀξία ὧν τούτων ὑπολογίζεται περὶ τὰ 425,000,000 φρ.

Ἡ τηλεγραφικὴ ὑπηρεσία ἐν Εὐρώπῃ κατὰ τὸ ἔτος 1877 συνίσταται ἐκ 268,809 μιλίων γραμμῶν καὶ 769,768 μιλίων σφραγῶν. Ἰπῆρχον δὲ 19,627 σταθμοὶ τῶν Κυβερνήσεων καὶ 12,708 τῶν Σιδηροδρομίων, πρὸς δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν μὲν ὀπαλλήλων ἦτο περὶ τὰς 61,984, τῶν δὲ ἐργαλείων περὶ τὰς 41,708.

Λόγος τοῦ ἐν τῷ 4 ἄριθ. Προβλημάτων.

Ἐλυσαν δ' αὐτὸ αἱ κ.κ. Μαντῶ Σ. Βαλέττα, Αἰκατερίνη Κουτσοδημοπούλου. Καὶ οἱ κ.κ. Ἀχ. Δ. Γεωργαντιᾶς, Ἰω. Δ. Ζωτάλης, Ἀστέριος Ἀστεριάδης, Θεόδωρος Βαλέττας Ἀθηνῶν, Ἀλέξ. Δ. Θέμελης, Σμύρνης, Δημ. Βαρβέρη, Γαλάζιον, Ἀντ. Γ. Γαβριήλης, Νάξου, Κ. Β. Τοπάλης, Κέρκυρα.

Ἐλυσαν δ' αὐτὸ αἱ κ.κ. Μαντῶ Σ. Βαλέττα, Αἰκατερίνη Κουτσοδημοπούλου, καὶ οἱ κ.κ. Γ. Κραμῶτης, Κ. Β. Τοπάλης, Ἀλέξ. Δ. Θέμελης.